

Arrest

nr. 304 079 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. WUYTS
Zandstraat 220
9120 HAASDONK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat A. WUYTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 25 oktober 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en zijn advocate was aanwezig.

1.3. Op 7 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U verklaart van etnische origine Pashtoun te zijn en de soennitische islam na te leven.

U bent geboren te Baikhel Wasiru, district Khogyani in de provincie Nangarhar. Hier woonde u vanaf uw geboorte tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader, moeder, drie broers en twee zussen. Nadien verbleef u tot uw vertrek uit Afghanistan in het huis van uw zus in Sheikh Misri in de stad Jalalabad. U bent tot de achtste of negende graad naar school geweest. Toen u vijftien jaar oud was besloot u te stoppen met school en speelde u voor twee of drie jaar cricket. Nadien volgde u nog twee maanden les in de madrassa.

U verklaart dat u tijdens uw tijd in de madrassa opmerkte dat er studenten vanuit de madrassa gerekruteerd werden om zich aan te sluiten bij de taliban en vervolgens naar trainingscentrums van de taliban werden vervoerd. Nadat u dit opmerkte stopte u met de madrassa. Een paar dagen later vertelde u deze informatie omtrent de rekrutering tegen uw vriend R. T. O., die lid was van de lokale politie in uw dorp. R. gaf deze informatie door en de lokale politie deed twee à drie weken na uw gesprek met R. een inval in de madrassa waarbij een lid van de taliban, Mullah S., werd gedood en één persoon werd gearresteerd. Vervolgens werd de madrassa gesloten. U vermoedt dat uw vriend S. tegen de familie van Mullah S. ging melden dat u verantwoordelijk was voor de inval van de lokale politie. Minder dan één week na de inval van de lokale politie in de madrassa ontving uw vader een eerste dreigtelefoon. Nadat uw vader vier telefoontjes had ontvangen, twee weken na de inval op de madrassa, verhuisde u naar het huis van uw zus in Sheikh Misri. Uw vader en oom van moederszijde ontvingen bijna tien keer een telefoontje van de taliban met de vraag om u aan hen over te leveren. Wanneer u één maand bij uw zus verbleef vernam u dat uw broer H. werd doodgeschoten door de taliban. U keerde terug naar uw huis om de begrafenis van uw broer te kunnen bijwonen. Vervolgens keerde u terug naar het huis van uw zus, waar u nog één maand verbleef voor u Afghanistan verliet. U verliet Afghanistan twee maanden na de machtsovername.

Na een reis van ongeveer één jaar kwam u in België toe op 17 oktober 2022. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2022.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan verblijft uw familie nog in uw huis. U verklaart dat uw vader nog steeds telefoontjes ontvangt van de taliban waarbij ze naar u vragen, vragen om geld te geven en uw vader twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 25/10/2023) uitnodigden in de rechtbank.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw verraad van de talibanactiviteiten in de madrassa.

Ter staving van uw verzoek legt u van volgende documenten de kopieën voor: de taskara's van uw vader, van uw broers A., A., H. en een foto van uw overleden broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw verraad van de talibanactiviteiten in de madrassa (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 25/10/2023, hierna CGVS, p12-13).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking

te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd, asielrelaas en u geen documenten omtrent uw eigen identiteit aanbrengt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 21 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 25/10/2023) geeft u toe omtrent uw leeftijd een foutieve verklaring te hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een opvangplaats toegekend te krijgen (CGVS, p25). De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daaropvolgend mag er van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker de elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. U bent immers zelf verantwoordelijk voor het brengen van uw werkelijke asielmotieven. De vaststelling dat u wat dit betreft in gebreke bent gebleven en u heden volledig nieuwe asielmotieven aanbrengt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze. Zo verklaarde u bij de dienst Voogdij dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van problemen met uw paternale ooms die lid waren van de taliban, het land van uw familie stalen en vroegen om u bij hen aan te sluiten (Fiche MENA, p3). Gedurende uw interview bij de DVZ wijzigde u uw verklaringen naar uw asielrelaas omtrent de rekrutering van de taliban in de madrassa (CGVS-vragenlijst, vraag 5) dewelke u vervolgens ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bleef aanhouden (CGVS, p12). Hierop gewezen verklaart u dat u op het moment van uw interview bij de dienst Voogdij nog niet wist hoe u uw problemen moest presenteren waardoor u een verhaal omtrent uw paternale ooms verzoon (CGVS, p25). Dit is echter een ontoereikende verklaring omtrent het ontbreken van zulke cruciale informatie. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en wisselende asielmotieven uit de doeken doet ondermijnt de geloofwaardigheid inzake de voorstelling van uw identiteit, uw leefwereld, alsook uw levensomstandigheden en problemen in Afghanistan in ernstige mate.

Daarbij aansluitend dient er opgemerkt te worden dat u dus verschillende inconsistente verklaringen aflegt doorheen uw asielrelaas. Vooreerst legt u een inconsistente verklaring af omtrent uw vertrek uit Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde u Afghanistan zes à tien dagen na de machtsovername verlaten te hebben (CGVS-vragenlijst, vraag 5 en DVZ, p6 en p12). Dit staat in sterk contrast met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarin u verklaart twee maanden na de machtsovername te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p12). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen bevestigt u slechts uw versie waarbij u twee maanden na de machtsovername Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p26). Het louter ontkennen of bevestigen van één van beide versies kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dood van één van uw broers. Om te beginnen liet u het na de dood van uw broer te vermelden tijdens uw eerste interview bij de dienst Voogdij (Fiche Mena). Vervolgens verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag wie er zichtbaar is op de foto dat dit uw broer A. is (CGVS, p11). Uw advocate treedt u hierin zelfs bij (CGVS, p11). Dit terwijl u bij de DVZ verklaarde dat uw broer H. overleden is (DVZ, p9). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen wordt op dit verschil in uw verklaringen verklaart u opnieuw dat het uw broer H. is die overleden is (CGVS, p26). Ten slotte ontstaat er vanuit uw verklaringen niet alleen verwarring over welke broer overleden is, maar ook wanneer deze overleden zou zijn. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ twee verschillende versies omtrent het overlijden van uw broer. Eerst verklaarde u dat uw broer twee maanden voor de machtsovername overleden zou zijn (DVZ, p9) om vervolgens te verklaren dat hij enkele dagen voor de machtsovername overleden zou zijn (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Vervolgens werden deze wisselende verklaringen verdergezet tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat uw broer één maand na de machtsovername overleden zou zijn (CGVS, p11). Later tijdens het onderhoud verklaart u dat ze eerst uw broer doodschoten en dat dan de val

van de overheid plaatsvond (CGVS, p22). Om op het einde opnieuw over te gaan tot de verklaring dat uw broer één maand na de val van de overheid werd doodgeschoten (CGVS, p24). Ten gevolge van bovenstaande inconsistente verklaringen omtrent uw vertrek uit Afghanistan, het overlijden van één van uw broers, het moment van het overlijden van één van uw broers, het aanhalen van nieuwe asielmotieven en het opgeven van een foutieve leeftijd kan er geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde asielrelaas en de vrees die daarmee gepaard gaat bij terugkeer. Ter volledigheid dient er opgemerkt te worden dat het gebrek aan (originele) identiteitsdocumenten gecombineerd met uw inconsistente verklaringen omtrent bovenstaande uw geloofwaardigheid inzake uw identiteit en asielmotieven wederom verzwakken. Uit bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit uw identiteit met grote mate van waarschijnlijkheid kan bevestigd worden. Aansluitend moeten dan ook de door u neergelegde documenten die over uw familieleden zouden handelen, alsook de samenstelling van uw gezin en de daarbij horende familiebanden in vraag worden gesteld (stuk 1 tot 5 documenten inventaris).

Vervolgens kan gesteld worden dat als, u effectief, twee maanden na de machtsovername Afghanistan verliet (CGVS, p12 en 26) en de aanval op de madrassa zich twee maanden voor de machtsovername afspeelde (CGVS, p22) u sinds het incident waarvan u beschuldigd werd door de taliban nog vier maanden woonachtig was in Afghanistan. Waarvan u enkel de laatste twee maanden in het huis van uw zus verbleef (CGVS, p22) en u dus met andere woorden nog twee maanden woonachtig was in uw ouderlijk huis. Na één maand bij uw zus te hebben gewoond werd uw broer gedood waarop u, na één maand ondergedoken te hebben geleefd, terugkeerde naar uw ouderlijk woonst zonder extra veiligheidsmaatregelen in acht te nemen om uw broer zijn begrafenis bij te wonen, vervolgens keerde u nog voor één maand terug naar het huis van uw zus (CGVS, p12,22-24). Het is hoogst merkwaardig dat u twee maanden aanwezig kon zijn in uw ouderlijk huis en terugkeerde naar uw dorp. U verklaart immers dat uw dorpsgenoten aldaar intensief informatie deelden met de taliban (CGVS, p21). Bovendien verklaart u dat u ondergedoken leefde tot uw vertrek uit Afghanistan voor uw eigen veiligheid, doch keert u zomaar terug naar uw dorp omwille van de dood van uw broer (CGVS, p12,22-24). Niet alleen is uw houding hierin zeer eigenaardig, u wilde immers toch aan uw vervolgers ontsnappen. Ook is de houding van de taliban erg bevreemdend. Wanneer u namelijk effectief in het vizier zou zijn van de taliban omwille van dergelijk verraad waarbij talibanleden verwond, gedood en gearresteerd werden kan er verwacht worden dat de taliban veel meer moeite doen of zich proactief opstellen om u daadwerkelijk op te sporen, uw spionage te stoppen, en u de gevolgen van uw daden onder ogen te brengen, in plaats van louter herhaaldelijk te blijven bellen naar uw familie. Op die manier is de houding van de taliban, net als de uwe, evenmin aannemelijk. Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat het geloof in uw relaas verder wordt ondergraven.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat uw doorkruisen van verschillende Europese landen zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Uw verweer dat uw maternale oom België voor u uitkoos doet niets af aan voornoemde vaststellingen (CGVS, p10).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot achttienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse

waarden en normen. Bovendien stelt u zeven jaar naar school te zijn geweest, hebt gestudeerd over de Koran en speelde cricket in Afghanistan (CGVS, p5-6). U hebt ook nog steeds frequent contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p7-8). In België heeft u gewerkt in een carwash, maar nu slaapt u meestal en bidt u op uw kamer (CGVS, p7). U geeft aan nog steeds een soennitische moslim te zijn (CGVS, p5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer opnieuw eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

De taskara's van A, A, H en H zijn een loutere aanwijzing van hun identiteit, die hier aan sich niet ter discussie staat. Het ontbreken van uw eigen taskara of enige vorm van (identificatie)bewijs zorgt ervoor dat de vermeende familiebanden met bovenvermelde personen niet in uw hoofde bevestigd kunnen worden. De foto van de overleden persoon die, afhankelijk van uw verklaringen uw broer H. of uw broer A. zou zijn, bewijst slechts dat er een persoon overleden is, maar geeft geen enkele indicatie of deze persoon al dan niet één van uw broers is en in welke omstandigheden deze persoon overleden zou zijn. Bijgevolg vermogen de door u voorgelegde documenten niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ter volledigheid vult het CGVS nog aan dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Ten slotte merkt het CGVS op dat uw advocaat gewag maakt van de Engelse taal tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Uw advocaat meldt dat er verschillende interpretaties mogelijk zijn omtrent volgende uitspraak "after the collaps madrassa finished" (CGVS, p26-27). Echter dient geconstateerd te worden dat deze opmerking omtrent het taalgebruik pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gegeven. Indien uw advocaat of u daadwerkelijk problemen zouden ondervinden met de verstaanbaarheid van de tolk of de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud mag er verwacht worden dat hiervan onmiddellijk melding wordt gemaakt. U werd hier ook expliciet op gewezen (CGVS, p2). Daarbij aansluitend dient de tolk steeds letterlijk te vertalen wat de verzoeker hem vermeldt. Indien de verzoeker de zinstructuur op die manier formuleert dient de tolk deze ook op deze manier in zijn vertalingen weer te geven. Nadat de notities van het persoonlijk onderhoud u en uw advocaat werden opgestuurd heeft het CGVS ook geen enkele opmerking omtrent de notities mogen ontvangen. Wat er ook van zij, de door uw advocaat aangehaalde passage heeft evenmin enige betrekking op de bovengenoemde vaststellingen. Bijgevolg kan deze opmerking geen wijziging betekenen in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaties en vrees bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt zich absoluut niet te kunnen vinden in de motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot zijn leeftijd betwist verzoeker dat het feit dat hij gelogen heeft over zijn leeftijd zijn gehele verhaal ongeloofwaardig maakt.

Hij betwist niet dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd bij de dienst Voogdij en stelt dat hij op zijn vluchtweg had vernomen dat minderjarigen sneller en beter verblijf zouden kunnen krijgen in België. Verzoeker maakte de

foutieve beslissing, getekend door de trauma's die hij opliep tijdens zijn vlucht, om te liegen over zijn leeftijd. Hij begrijpt nu dat dit een foute keuze was en van in het begin eerlijk had moeten zijn en dat het geven van verkeerde informatie moet begrepen worden in het licht van zijn drang naar veiligheid. Hij verklaart zich integraal akkoord met de leeftijd die door de medische tests is vastgesteld.

Met betrekking tot het veranderde asielverhaal, bevestigt verzoeker dat hij bij de Dienst Voogdij een foutief vluchtverhaal heeft aangekaart en herhaalt dat hij getraumatiseerd was door de situatie in Afghanistan en de taferelen die hij had meegemaakt tijdens zijn vlucht. Hij dacht dat van hem verwacht werd dat hij familie had die bij de taliban waren aangesloten en zag zich genoodzaakt een dergelijk verhaal te verkondigen en dat hem bij de DVZ werd duidelijk gemaakt dat een familiale connectie tot de taliban niet vereist was. Hij kon dan een waarheidsgetrouw verhaal brengen en dit werd ook gestaafd door het voorleggen van de taskara van zijn vader en broer en een foto van zijn gestorven broer.

Met betrekking tot de inconsistenties in het asielverhaal stelt verzoeker het hiermee gedeeltelijk eens te zijn maar meent dat deze enerzijds te wijten zijn aan het moeilijke contact met de tolk tijdens het interview dan wel verklaard kunnen worden. Hij benadrukt dat hij tijdens het interview bij de DVZ werd bijgestaan door een tolk Engels-Pashtu waardoor er een dubbele interpretatie van de antwoorden van de verzoeker vereist was. Dit komt volgens hem de uiteindelijke neerslag niet ten goede en de raadsman van verzoeker wijst op de slechte kwaliteit van het Engels van de tolk en er werden volgens hem dan ook opmerkingen in die zin geformuleerd door zijn raadsman. Wat betreft zijn vertrek uit Afghanistan benadrukt verzoeker dat hij een heel slecht tijdsbesef heeft en dat dit komt door zijn lage scholingsgraad. Hij kan niet lezen, schrijven of rekenen en het is dan ook bijzonder moeilijk voor hem om alles correct in de tijd in te schatten. Tijdens het persoonlijk onderhoud met zijn raadsman heeft verzoeker getracht om alles op een tijdlijn te plaatsen en daaruit is gebleken dat hij ongeveer twee maanden na de machtsovername is vertrokken.

Met betrekking tot de dood van zijn broer benadrukt verzoeker dat hij steeds heeft aangegeven dat de broer die gedood werd, dhr. H.A. betreft. Tijdens het interview bij het CGVS is er inderdaad verwarring geweest met A., maar verzoeker is stelling dat hij de vraag die toen gesteld werd niet in die zin begrepen had, dan wel anders vertaald is geweest. Naar zijn weten heeft hij nooit verklaard dat A. zou gestorven zijn en aangezien hij later tijdens het interview nogmaals duidelijk verklaard heeft dat dhr. H.A. gestorven is door toedoen van de taliban, meende hij de notities van het CGVS dan ook niet te moeten aanpassen. Hij benadrukt middels dit verzoekschrift nogmaals dat dat dhr. H.A. gestorven is door toedoen van de taliban en ook hier kon hij deze gebeurtenis zeer moeilijk plaatsen in de tijd. Hij stelt dat de vragen op ingewikkelde wijze werden gesteld, minstens uitgingen van een bepaalde scholingsgraad die verzoeker in staat zou stellen om bepaalde zaken te vergelijken. Na alle gegevens op een duidelijke tijdlijn te hebben gezet, blijkt voor verzoeker duidelijk dat in de madrassa leden voor de taliban werden geronseld, hij daarom de madrassa verliet, dat enkele weken later de madrassa werd aangevallen waarbij een talibanlid omkwam, de machtsovername plaatsvond, verzoeker naar zijn zus vertrok, zijn broer vermoord werd en hij uiteindelijk twee maanden na de machtsovername Afghanistan verliet. Antwoorden die van deze tijdlijn afwijken zijn volgens verzoeker ingegeven door een moeilijk besef van tijd en zijn lage scholingsgraad.

Wat de begrafenis van zijn broer betreft, merkt hij op dat hij door zijn familie is ingelicht over de dood van zijn broer in de avond, dat hij dan met de auto vanuit de stad waar zijn zus verblijft naar zijn geboortedorp is gereden, wat ongeveer een rit van 30 minuten is, daar 's nachts is gebleven om afscheid te kunnen nemen van zijn broer waarna hij in de ochtend opnieuw vertrokken is. Hij heeft op die manier het gevaar van de taliban trachten te ontwijken en het is bijgevolg niet bevreemdend dat hij is teruggekeerd naar zijn geboortedorp om afscheid te nemen van zijn broer.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij zich enigszins moeilijk kan neerleggen bij de standaardargumentatie teneinde te stellen dat het gewapend conflict in Afghanistan niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou vallen maar wenst te benadrukken dat zich *in casu* geenszins laat staan louter beroept op deze algemene precaire situatie in Afghanistan maar in zijn verklaringen duidelijk heeft uiteengezet waarom hij specifiek, individueel bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan een aanzienlijk risico op schade. Verzoeker stelt vervolgens dat hij wel voldoet aan de voorwaarden in artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn en dat wordt voorbijgegaan aan het principe van het voordeel van de twijfel en dat zijn verhaal geloofwaardig is. Hij besluit dit onderdeel van zijn betoog door te verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn. Hij staft, zoals meermaals gesteld, zijn relaas aan de hand van geloofwaardige verklaringen zoals de bijgebrachte documenten die minstens een begin van bewijs uitmaken. Verzoeker wijst op de taak van het CGVS om zijn onderzoeksmiddelen in te zetten om alle verdere informatie te verzamelen om samen met de elementen aangebracht door hem de geloofwaardigheid te beoordelen en vervolgens over de gegrondheid te beslissen. Het CGVS heeft evenwel geen aanvullende informatie gezocht met betrekking tot zijn relaas aangaande de aanval op de Madrassa en men heeft dit louter afgedaan als onvoldoende bewezen. Op het zeer relevante relaas van verzoeker en zijn redenen voor vertrek uit Afghanistan, zijnde zijn voortdurende angst en vrees voor zijn leven ten gevolge van de bedreigingen, wordt weinig ingegaan net omdat de commissaris-generaal ten onrechte reeds uitgaat van de ongeloofwaardigheid van de verzoeker. Hij meent wel degelijk aan te tonen dat er een ernstig, aan zekerheid grenzend risico bestaat dat verzoeker geweld zou ondergaan bij terugkeer en dat hij met recht en reden vreest voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat er voor hem een reëel risico op ernstige schade bestaat en herneemt de motivering zoals hiervoor uiteengezet.

Als algemene conclusie stelt verzoeker dat voor hem zeer pijnlijk is om vast te stellen dat het CGVS zijn werkelijke verhaal afdoet als niet geloofwaardig en dat de argumenten van het CGVS uitvoerig besproken en weerlegd werden. Het staat volgens hem wel degelijk vast dat bij terugkeer het leven en de integriteit van verzoeker onmiddellijk in gevaar is en hij dient dan ook internationale bescherming te krijgen.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling dan wel ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, de ondertekende beslissing kosteloze rechtsbijstand BJB van 10 januari 2024 en het verblijfsattest van 8 januari 2024 toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 8 maart 2024 neer waarin volgende (nieuwe) elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Deze wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Baikhel Wasiru, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan de rekruteringsactiviteiten van de taliban in de madrassa heeft doorgegeven aan de lokale politie wat uitmondde in een aanval op de Madrassa waarbij een lid van de taliban werd gedood en een persoon werd gearresteerd. Nadat verzoekers vader verschillende telefoontjes had gekregen met de vraag om verzoeker aan hen over te leveren verhuisde verzoeker volgens zijn verklaringen naar het huis van zijn zus. Nadat zijn broer werd doodgeschoten keerde verzoeker terug naar zijn ouderlijke woonst om de begrafenis bij te wonen, waarna hij terugkeerde naar het huis van zijn zus en een maand later uit Afghanistan vertrok. De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing. In het verzoekschrift specificeert verzoeker nog dat hij maar één nacht naar de ouderlijke woning terugkeerde vanuit de woning van zijn zus om de begrafenis van zijn broer bij te wonen.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift toegeeft dat hij zich ten onrechte minderjarig heeft verklaard bij registratie van zijn verzoek en zich akkoord verklaart met de leeftijd die werd vastgesteld na de leeftijdstest, waaruit is gebleken dat hij op 21 oktober 2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (beslissing Dienst Voogdij van 28 oktober 2022). Verzoeker verklaarde ook tijdens het persoonlijk onderhoud 20 jaar oud te zijn en dat hij zich minderjarig verklaarde omdat enkel een opvangplaats werd gegeven aan minderjarigen maar dat hij zelf toch niet aan een opvangcentrum werd toegewezen (notities PO, p. 3, 25). Hieruit volgt weliswaar dat verzoeker ook reeds bij het CGVS heeft toegegeven dat hij zich minderjarig verklaarde en hoewel hieruit als dusdanig niet kan worden afgeleid dat het geheel van zijn verklaringen louter om die reden ongeloofwaardig zouden zijn, blijkt wel dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was en bij aankomst in België minstens 19, 5 jaar oud was. Verzoeker bevestigt zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift dat zijn verklaringen tijdens de registratie van zijn verzoek als minderjarige foutief waren. Hij wijt dit in het verzoekschrift aan de trauma's die hij heeft opgelopen in Afghanistan en onderweg en aan het feit dat hij niet gekend was met de asielprocedure in België en dacht dat *“van hem verwacht werd dat hij familie had die bij de Taliban waren aangesloten”* maar dat hem *“met behulp van een behoorlijke tolk”* bij de DVZ werd duidelijk gemaakt dat een familiale connectie met de taliban niet vereist was. Verzoeker preciseert de taferelen die hij onderweg heeft meegemaakt niet in het verzoekschrift. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker hierover dat hij in Iran hard geslagen werd en gewond raakte aan zijn been (notities PO, p. 9). Zonder dergelijk voorval te willen minimaliseren, kan dit evenwel niet verklaren waarom verzoeker als negentienjarige een verhaal over een grondconflict met ooms die lid zijn van de taliban verzon bij de registratie van zijn verzoek, zoals hijzelf verklaart (notities PO, p. 25). Verzoeker is verantwoordelijk voor zijn verklaringen, met inbegrip van de verklaringen die hij aflegde bij de registratie van zijn verzoek. Dat hij ervan overtuigd zou geweest zijn dat van hem verwacht werd dat hij familie had die bij de taliban waren aangesloten en dat hem bij de DVZ duidelijk zou gemaakt zijn dat dit niet vereist was, is een loutere bewering en kan hoe dan ook geen verschuiving bieden voor het feit dat hij initieel valse verklaringen aflegde over de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat hij omwille van het verraad van de talibanactiviteiten in de Madrassa vervolging vreest door de taliban. Dit neemt niet weg dat verzoeker zich bewust ten onrechte voordeed als minderjarige en een verhaal verzon over een grondconflict met zijn ooms terwijl van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij ten allen tijde correcte verklaringen aflegt over de redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en hij geen plausibele redenen aanhaalt waarom hij het grondconflict met zijn ooms verzon bij de registratie van zijn verzoek en op dat ogenblik ook helemaal geen melding maakte van de rekruteringsactiviteiten van de taliban in de madrassa die de werkelijke aanleiding zouden geweest zijn voor zijn vertrek uit Afghanistan. Hoewel het doel van de Fiche MENA voornamelijk bestaat in het registreren van de identiteitsgegevens en reisroute van personen die zich minderjarig verklaren, kan *in casu*, gelet op verzoekers meerderjarigheid bij registratie en het feit dat hij zijn verklaringen zoals opgetekend in deze fiche niet betwist en er geen indicaties zijn dat deze verkeerd zouden zijn genoteerd de commissaris-generaal gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de *“vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en wisselende asielmotieven uit de doeken doet ondermijnt de geloofwaardigheid inzake de voorstelling van uw identiteit, uw leefwereld, alsook uw levensomstandigheden en problemen in Afghanistan in ernstige mate”*. Verder blijken verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen met de taliban als gevolg van het feit dat hij hun rekruteringsactiviteiten in de madrassa zou hebben verteld aan een lid van de lokale politie en over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan niet consistent te zijn. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Vooreerst legt u een inconsistente verklaring af omtrent uw vertrek uit*

Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde u Afghanistan zes à tien dagen na de machtsovername verlaten te hebben (CGVS-vragenlijst, vraag 5 en DVZ, p6 en p12). Dit staat in sterk contrast met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarin u verklaart twee maanden na de machtsovername te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p12). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen bevestigt u slechts uw versie waarbij u twee maanden na de machtsovername Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p26). Het louter ontkennen of bevestigen van één van beide versies kan niet weerhouden worden als rechtvaardiging. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dood van één van uw broers. Om te beginnen liet u het na de dood van uw broer te vermelden tijdens uw eerste interview bij de dienst Voogdij (Fiche Mena). Vervolgens verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag wie er zichtbaar is op de foto dat dit uw broer A. is (CGVS, p11). Uw advocate treedt u hierin zelfs bij (CGVS, p11). Dit terwijl u bij de DVZ verklaarde dat uw broer H. overleden is (DVZ, p9). Wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen wordt op dit verschil in uw verklaringen verklaart u opnieuw dat het uw broer H. is die overleden is (CGVS, p26). Ten slotte ontstaat er vanuit uw verklaringen niet alleen verwarring over welke broer overleden is, maar ook wanneer deze overleden zou zijn. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ twee verschillende versies omtrent het overlijden van uw broer. Eerst verklaarde u dat uw broer twee maanden voor de machtsovername overleden zou zijn (DVZ, p9) om vervolgens te verklaren dat hij enkele dagen voor de machtsovername overleden zou zijn (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Vervolgens werden deze wisselende verklaringen verdergezet tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaart u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat uw broer één maand na de machtsovername overleden zou zijn (CGVS, p11). Later tijdens het onderhoud verklaart u dat ze eerst uw broer doodschoten en dat dan de val van de overheid plaatsvond (CGVS, p22). Om op het einde opnieuw over te gaan tot de verklaring dat uw broer één maand na de val van de overheid werd doodgeschoten (CGVS, p24). Ten gevolge van bovenstaande inconsistente verklaringen omtrent uw vertrek uit Afghanistan, het overlijden van één van uw broers, het moment van het overlijden van één van uw broers, het aanhalen van nieuwe asielmotieven en het opgeven van een foutieve leeftijd kan er geen geloof gehecht worden aan het door u verklaarde asielrelaas en de vrees die daarmee gepaard gaat bij terugkeer. Ter volledigheid dient er opgemerkt te worden dat het gebrek aan (originele) identiteitsdocumenten gecombineerd met uw inconsistente verklaringen omtrent bovenstaande uw geloofwaardigheid inzake uw identiteit en asielmotieven wederom verzwakken. Uit bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit uw identiteit met grote mate van waarschijnlijkheid kan bevestigd worden. Aansluitend moeten dan ook de door u neergelegde documenten die over uw familieleden zouden handelen, alsook de samenstelling van uw gezin en de daarbij horende familiebanden in vraag worden gesteld (stuk 1 tot 5 documenten inventaris). Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en verzoeker weet deze niet te weerleggen. Verzoeker stelt het gedeeltelijk eens te zijn met de vastgestelde inconsistenties maar dat deze te wijten zijn aan het feit dat hij bij het CGVS werd bijgestaan door een tolk Engels-Pashtou en dat de dubbele interpretatie van de antwoorden de neerslag ervan niet ten goede kwam.

Voorreerst haalt verzoeker inzake de kennis van het Engels van de dossierbehandelaar en de tolk bij het CGVS geen rechtsregel of -beginsel aan, en de Raad is evenmin dergelijke rechtsregel of -beginsel bekend, die zou verhinderen dat dit interview (deels) plaatsvindt in het Engels. Verzoeker betwist niet dat de proceduretaal het Nederlands is en dat de weerslag van het persoonlijk onderhoud zich in het Nederlands in het administratief dossier bevindt. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het interview heeft plaatsgevonden met de hulp van een tolk Pashtou die de verklaringen van verzoeker vertaalde naar het Engels en deze van de dossierbehandelaar naar het Pashtou. Uit het verslag van dit interview kan niet worden afgeleid dat de kennis van de dossierbehandelaar of van de tolk van het Engels of het Nederlands onvoldoende zou geweest zijn om het interview op correcte wijze te laten verlopen. Verzoeker toont niet concreet aan dat eventuele vertaalproblemen tijdens het interview bij het CGVS een invloed zouden hebben gehad op de motivering in de bestreden beslissing.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat *“er is op een bepaald moment gesproken over “after the collaps madrassa finished”* en dat zij veronderstelt dat de madrassa dan gesloten is, dat zij er zelf een interpretatie aan moet geven en dat zij niet weet of dat haar cliënt ten goede komt (notities PO, p. 27). In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat deze opmerking pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gegeven en dat *“Indien uw advocaat of u daadwerkelijk problemen zouden ondervinden met de verstaanbaarheid van de tolk of de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud mag er verwacht worden dat hiervan onmiddellijk melding wordt gemaakt. U werd hier ook expliciet op gewezen (CGVS, p2). Daarbij aansluitend dient de tolk steeds letterlijk te vertalen wat de verzoeker hem vermeldt. Indien de verzoeker de zinstructuur op die manier formuleert dient de tolk deze ook op deze manier in zijn vertalingen weer te geven. Nadat de notities van het persoonlijk onderhoud u en uw advocaat werden opgestuurd heeft het CGVS ook geen enkele opmerking omtrent de notities mogen ontvangen. Wat er ook van zij, de door uw advocaat aangehaalde passage heeft evenmin enige betrekking op de bovengenoemde vaststellingen. Bijgevolg kan deze opmerking geen wijziging betekenen in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas en vrees bij terugkeer”*. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen deze motieven en dus evenmin betwist dat de door de advocaat aangehaalde passage geen betrekking heeft op de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zowel bij het begin als op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij de tolk goed begreep (notities PO, p. 2 en 26) en kan uit de antwoorden van verzoeker op de gestelde vragen evenmin blijken dat hij of de tolk de gestelde vragen niet zou begrepen hebben.

Verzoeker stelt dat tijdens het persoonlijk onderhoud hij in zijn veronderstelling steeds heeft aangegeven dat zijn broer die gedood werd dhr. H.A. betreft en dat hij naar zijn weten nooit heeft verklaard dat A. zou gestorven zijn. Hij beaamt dat er verwarring was met A. maar stelt dat hij de vraag die toen gesteld werd niet in die zin begrepen had dan wel anders vertaald is geweest. Dit kan evenwel niet blijken uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd wie de overleden persoon is op de foto waarop verzoeker antwoorde A. en dat zijn advocaat tussenkwam en verklaarde “*u vroeg wie is dat op de foto, hij heeft gezegd A. en dat is zijn broer*” (notities PO, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat zowel verzoeker als zijn advocate de vraag wel degelijk goed begrepen hadden. Verder blijkt uit zijn verklaringen bij de DVZ, waar hij volgens het verzoekschrift bijgestaan werd door “*een behoorlijke tolk*” integendeel verklaarde dat zijn broer H. was overleden twee maanden voor de machtsovername (Verklaring DVZ, vraag 18, p. 9). Verzoeker laat verder de pertinente motieven in de bestreden beslissing ongemoeid over zijn wisselende verklaringen over het tijdstip van het overlijden van zijn broer, met name verklaarde hij bij de DVZ dat zijn broer overleed twee maanden voor de machtsovername (Verklaring DVZ, vraag 18, p. 9) en tegenstrijdig hiermee enkele dagen voor de machtsovername (Vragenlijst CGVS, vraag 5), en bij het CGVS eerst één maand na de machtsovername (notities PO, p. 11), later voor de machtsovername (notities PO, p. 22) en op het einde van het persoonlijk onderhoud opnieuw één maand na de machtsovername. Verzoekers steeds wisselende verklaringen over wanneer zijn broer overleed, een feit dat tot de kern van zijn vluchtrelaas behoort, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verzoekers betoog dat hij een slecht tijdsbesef heeft, dat hij de tijdslijn met zijn advocaat heeft trachten te reconstrueren en dat de gebeurtenissen elkaar opvolgden zoals hij ze opsomt in het verzoekschrift, volstaat geenszins om de vastgestelde inconsistenties en wisselende verklaringen over de dood van zijn broer en zijn vertrek uit Afghanistan te verklaren. Door louter in het verzoekschrift *a posteriori* een bepaalde opeenvolging van gebeurtenissen op te sommen die chronologisch wel steek zou houden, en te beweren dat antwoorden die van deze tijdslijn afwijken ingegeven zijn door een moeilijk besef van tijd en de lage scholingsgraad van verzoeker, biedt verzoeker geen plausibele verklaring voor het gegeven dat zijn opeenvolgende verklaringen zowel bij de DVZ als het CGVS afzonderlijk als in vergelijking met elkaar niet consistent zijn en weerlegt hij geenszins de pertinente conclusie dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat in de hypothese dat de aanval op de madrassa zich zou hebben voorgedaan twee maanden voor de machtsovername en verzoeker twee maanden na de machtsovername vertrok, hij na de aanval op de madrassa, die de directe aanleiding zou geweest zijn waarom de taliban eisten dat hij zich bij hen zou voegen in totaal nog vier maanden in Afghanistan verbleef en de eerste twee maanden daarvan nog steeds bij zijn ouders woonde. Tegelijk verklaarde verzoeker, gevraagd hoe de taliban het telefoonnummer van zijn vader en oom kregen, dat “*er waren mensen van ons dorp en ze belde en deelde deze informatie met de taliban*” en gevraagd waarom ze dit deden “*ze waren van ons dorp en ze hielden niet van ons, dus deelden dit met de taliban*” en “*ik weet het niet het is normaal in onze regio, wanneer ik naar huis kwam wist de taliban al over mij door mijn dorpelingen*” (notities PO, p. 21). Uit de door verzoeker geschetste context blijkt dus dat de taliban in elk geval volgens hem aanhangers had die actief informatie aan hen doorspeelden en dat verzoekers familie door deze personen niet geliefd was. Indien verzoekers vader en oom daadwerkelijk verschillende keren zouden opgebeld zijn door de taliban na de aanval op de madrassa en zij zouden geëist hebben dat hij aan hen zou worden overgeleverd, is het minstens vreemd te noemen dat verzoeker nog twee maanden in zijn ouderlijk zou blijven terwijl er een alternatief beschikbaar was. Verzoeker kon immers bij zijn zus verblijven wiens huis volgens zijn verklaringen behoorlijk ver ligt van het ouderlijk huis (notities PO, p. 22). Dat hij twee maanden in het ouderlijk huis bleef terwijl zijn vader meermaals zou zijn gebeld met de vraag om verzoeker over te dragen en er een alternatief beschikbaar was om verzoeker minstens tijdelijk in veiligheid te brengen, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen, nu redelijkerwijze kan verwacht worden dat, gelet op de geschetste context in zijn dorp, verzoeker eerder het dorp zou hebben verlaten. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de voorgehouden bedreigingen via zijn vader en oom wordt verder fundamenteel aangetast door het feit dat verzoeker verklaarde, ondanks al deze bedreigingen, toch naar zijn ouderlijk huis terug te keren om de begrafenis van zijn broer bij te wonen, gelet op de door hem geschetste context waarbij verschillende dorpelingen actief informatie over hem zouden doorspelen aan de taliban. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing is dergelijke houding hoogst eigenaardig voor iemand die aan zijn vervolgers wilde ontsnappen en is het ook weinig aannemelijk dat de taliban, indien zij daadwerkelijk verzoeker viseerden omwille van zijn verraad en hem verantwoordelijk hielden voor de dood en verwonding van talibanleden, zich al die tijd, met inbegrip van de periode van twee maanden gedurende dewelke hij bij zijn zus zou hebben verbleven, zonder specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen, zouden beperkt hebben tot louter telefonische bedreigingen. Indien verzoeker zich daadwerkelijk dermate bedreigd voelde en de taliban intensief naar hem op zoek waren zoals hij beweert, is het niet aannemelijk dat verzoeker, zelfs voor een korte periode, zou terugkeren naar zijn dorp voor de begrafenis van zijn broer en

dat de taliban niet doortastender te werk zou zijn gegaan. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoekers betoog dat hij met de auto is teruggekeerd en slechts één nacht in het ouderlijk huis bleef voor de begrafenis van zijn broer, wat overigens een precisering is die hij pas in het verzoekschrift opwerpt, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn terugkeer niet aannemelijk is in de door hem beschreven omstandigheden. Verzoeker laat verder de eveneens pertinente motieven inzake het gegeven dat hij nog twee maanden in het ouderlijk huis bleef na de aanval op de madrassa en de weinig aannemelijke weinig doortastende handelswijze van de taliban ongemoeid.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal geen verdere informatie heeft verzameld aangaande de aanval op de madrassa is niet dienstig aangezien het niet tot een ander besluit kan leiden met betrekking tot de bovenstaande vaststellingen en verzoeker zelf evenmin blijkbaar informatie over deze aanval heeft opgezocht en gevonden.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten tenslotte wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De taskara's van A, A, H en H zijn een loutere aanwijzing van hun identiteit, die hier an sich niet ter discussie staat. Het ontbreken van uw eigen taskara of enige vorm van (identificatie)bewijs zorgt ervoor dat de vermeende familiebanden met bovenvermelde personen niet in uw hoofde bevestigd kunnen worden. De foto van de overleden persoon die, afhankelijk van uw verklaringen uw broer H. of uw broer A. zou zijn, bewijst slechts dat er een persoon overleden is, maar geeft geen enkele indicatie of deze persoon al dan niet één van uw broers is en in welke omstandigheden deze persoon overleden zou zijn. Bijgevolg vermogen de door u voorgelegde documenten niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ter volledigheid vult het CGVS nog aan dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen".* Deze motieven zijn pertinent en correct en vinden steun in het administratief dossier. Door louter te poneren dat zijn verhaal gestaafd werd door het voorleggen van de taskara van zijn vader en broer en een foto van zijn broer, weerlegt verzoeker deze motieven geenszins. Hiermee toont hij geenszins de vermeende familiebanden met de personen vermeld op de taskara's aan noch met de overleden persoon op de foto.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan en de problemen met de taliban die eruit voortgevloeid zouden zijn, niet aannemelijk.

5.3. In de bestreden beslissing wordt, gesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging en dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierover wordt verder gemotiveerd dat evenmin uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Voorts wordt gesteld dat hijzelf geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Daarbij wordt overwogen dat hij tot achttienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd naar de Afghaanse waarden en normen, dat hij zelf stelt zeven jaar naar school te zijn geweest, te hebben gestudeerd over de Koran en cricket te hebben gespeeld in Afghanistan, hij nog steeds frequent contact heeft met zijn familie in Afghanistan, dat hij in België heeft gewerkt in een carwash, maar nu meestal slaapt en bidt op zijn kamer en aangeeft nog steeds een soennitische moslim te zijn, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat hij zich deze niet meer opnieuw eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Op basis van het geheel van deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier,

wordt in de bestreden beslissing besloten dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden en dat hij geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel blijkt.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing op dit punt volledig ongemoeid worden gelaten en hij verder ook in de loop van de procedure bij de Raad geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling in de bestreden beslissing op dit punt niet (langer) correct zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. Met betrekking tot de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worde, n geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel*) (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe

ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET